

2011: RIPPL-RÓNAI éve

XVII. A Rippl-Rónai képek intimitásáról

Rippl-Rónai művészete olyan, mint egy családi fényképes album. A festményeken megjelenik a Papa, a Mama, a Kossuth-imádó Rippl bácsi, Piacsek bácsi, a testvérek, a barátok és persze a nők: Lazarine, Anella, Fenella, Zorka. Talán nem is gondolnánk, hogy ennek mily fontos szerepe van. Nagy művésztünk újítása többek közt abban áll, hogy nem festett közéleti témákat. Egy kaposvári kivételtől eltekintve (Makfalvay főispán), nem vállalt a politikusi portrét. Kizárólag magánéletének világát, annak szereplőit

ábrázolta. Magán emberként, hivatali segítség nélkül jutott sikerre. Rippl-Rónai az intim szféra művésze. Csak azt festette, amit nagyon jól ismert és szeretett. Így tette szerethetővé művészetét. A családját nagyon szerette. Rajongva beszélt szüleiről: „Ezeknek a lelke, szíve, mindene nemes – okmány nélkül. Én, az árnyékukba sem lépek. Ős erőik.” Lajos és Sándor mellett legbizalmasabb testvére Ödön, a vasutas, aki a harcos társ volt a modern művészet kaposvári elfogadtatásában. 1921-ben, Ödön halálakor ezt írta a művész: „Édes jó Ödönöm, miért hagytál itt? Nagyon hiányzol, igen nagyon szerettelek. Szegény jó anyánk mondaná: hiszen ki sem beszélünk még magunkat”. A kontúr vonalba kerített dekoratív stílussal hősi méltóságot tudott kölcsönözni a rokon szellemű művészbarátok portréjához: „Móricz Zsiga képébe bele igyekeztem tenni az ő nagy szellemi képességét, mélyen elgondolkodó természetét, gondjait, örömeit és újabb keservein szerzett nyugalmát, souverén tudását, akárcsak egy nagy állambölcsét.”

Horváth János Milán

Naponta friss hírekkel: WW